

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. Враца, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: М. Д. Досов
Пламен К. Кучев

при участието на секретаря Веселка Кр. Николова
като разгледа докладваното от Надя Г. Пеловска-Дилкова Въззивно
гражданско дело № 20231400500270 по описа за 2023 година

Производството е образувано въз основа на въззивна жалба вх. №2615/17.03.2023 г. на „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, чрез пълномощниците му адв. И. Ч. от ЯАК и адв.И. Т. от ЯАК, против решение №34 от 17.02.2023 г. на Районен съд-Козлодуй, постановено по гр.дело №1292/2022 г., с което дружеството е осъдено на основание чл.55, ал.1 от ЗЗД да заплати на А. С. А. от с.Бутан, общ.Козлодуй, обл.Враца, сумата от 50,51 лв., представляваща дадена без основание такса за банкова гаранция към фирма партньор по Договор №773559 за предоставяне на потребителски кредит от 01.07.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на депозиране на исковата молба в съда - 29.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 250,00 лв. - съдебно-деловодни разноси, включващи внесена държавна такса и заплатен депозит за ССЧЕ по делото, както и да заплати на адв.М. В. М. от АК-Пловдив сумата от 400,00 лв., представляваща определено от съда адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2, вр. с ал.1, т.3, пр.2 от Закона за адвокатурата.

В жалбата се поддържа, че решението е неправилно и необосновано,

постановено в противоречие със събраните по делото доказателства и трайно установената съдебна практика.

На първо място, въззивникът посочва, че първоинстанционният съд е констатирал наличието на валиден Договор №773559 за предоставяне на потребителски кредит от 01.07.2019 г., сключен между „Фератум България“ ЕООД и А. С. А., подписан от последния с код за потвърждение 4062, с приложими Общи условия по повод предоставяните от дружеството финансови услуги от разстояние и СЕФ, представени по делото. Сочи се също, че по делото е представена и Справка за извършени плащания от А. С. А. към „FERRATUM“ за периода 01.01.2018 г. - 01.01.2023 г. Според въззивника тази справка правилно не е кредитирана от съда, тъй като не се установява същата да отразява извършени от ищеца плащания в полза на ответника по Договор № 773559 от 01.07.2019 г.

На второ място в жалбата се поддържа, че от изготвената и приета по делото ССЧЕ се установява, че кредиторът е предоставил по Договор № 773559 от 01.07.2019 г. сума в размер на 1000,00 лв. - главница, съгласно Разписка на „Изи Пей“ № 2000000183870109, с уговорена лихва в размер на 230,00 лв. и избрано обезпечение под формата на поръчителство от „Feratum Bank“. Посочва се, че след усвояване на кредита в целия размер, на 15.07.2019 г. кредитополучателят предсрочно е погасил същия, като е заплатил главница в размер на 1000,00 лв.; лихва в размер на 16,69 лв. и такса за предсрочно погасяване от 5,00 лв. Сочи се още, че според вещото лице ГПР е 49,11%, а ЛП е 23%, като към кредита няма други такси и лихви на предварително фиксирани суми, които да се включват в изчислението на ГПР, а поръчителството е с друг партньор „Feratum Bank“ и същото не би следвало да се включва в изчислението на ГПР на кредита, тъй като става въпрос за две отделни юридически лица и вноските постъпват поотделно в счетоводството на двете дружества. Посочва се, че сумата за банкова гаранция не е осчетоводена във „Фератум България“ ЕООД, тъй като в деня на заплащането ѝ е преведена директно по сметка на поръчителя и към момента на изготвяне на експертизата във „Фератум България“ ЕООД няма такава сума.

На следващо място в жалбата се оспорва изводът на първоинстанционния съд, че е нарушена нормата на чл.19, ал.1 и ал.2 от ЗПК, съгласно която ГПР изразява общите разходи по кредита на потребителя, настоящи и бъдещи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези,

дължими на посредниците за сключване на договора. Посочва се, че кредитополучателят е следвало да плати сумата за банкова гаранция директно на гаранта по посочена от него сметка, като не е налице осчетоводяване във „Фератум България“ ЕООД и сумите са във „Фератум Банк“. Навеждат се доводи, че не е налице хипотезата на неоснователно обогатяване, кредиторът не е получил нищо без основание и не дължи връщане на каквито и да е суми, тъй като гарантът „Фератум Банк“ е самостоятелно юридическо лице, а посоченият договор за поръчителство е отделно и самостоятелно облигационно правоотношение, по което „Фератум България“ ЕООД не е страна. Сочи се, че кредитоискателят самостоятелно и по свое усмотрение избира вида на предпочитаното от него обезпечение и посочва това в искането за потребителски кредит, като в конкретния случай е избрал обезпечение, предоставено от Гарант, във формата на договор за поръчителство. Въззивникът твърди, че на ищеца са били известни тези условия при сключване на договора, както и обстоятелството, че не би могъл да осигури исканото обезпечение. Излагат се аргументи, че самият договор за поръчителство не се оспорва като недействителен от ищеца, а задължението за заплащане на възнаграждение за поръчителство произтича именно от него, и дори да се приеме, че клаузата за обезпечение по договора за кредит е недействителна, то по този начин не би отпаднало съществуването на договора за поръчителство и поетите задължения по него.

На последно място се изразява становище за неправилност на извода на съда, че двете дружества - кредитор и гарант, са дъщерни, поради факта, че „Фератум България“ ЕООД е българско юридическо лице /с едноличен собственик на капитала от 31.08.2021 г. - Мултитют СЕ, Финландия/, а „Фератум Банк“ е регистрирано в Малта /с едноличен собственик на капитала от 30.09.2022 г. - Мултитют Банк, Малта/.

Според въззивника не са събрани безспорни доказателства по делото, че са налице обстоятелствата по чл.55, ал.1 от ЗЗД, тъй като между ищеца и ответника не е налице правоотношение, което да е довело до неоснователно обогатяване.

Въззивникът моли за отмяна на обжалваното решение. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции. Алтернативно, в случай на отхвърляне на въззивната жалба и потвърждаване на решението, моли за намаляване размера на присъдените разноски за възнаграждение.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор вх.№ 4151/17.05.2023 г. от адв.М. М., като пълномощник на ищеца А. С. А., в който се изразява становище за правилност и законосъобразност на обжалваното решение.

Навеждат се доводи, че районният съд правилно е приел, че задължението на поръчителя трябва да се включи в общия размер на разходите по кредита. Сочи се, че по този начин е постигнато заобикаляне на чл.19, ал.4 от ЗПК относно максималния размер на ГПР. Излагат се аргументи, че максималният размер на ГПР не може да надвишава 50%, а в договора за кредит е вписан такъв процент от 0%, като с прибавяне сумата на гаранция, разходите ще надвишат 50%, което от своя страна води до нищожност на договора за кредит на основание чл.22, вр. чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. В тази насока се посочва практика на ОС-Враца и на други съдилищата в страната.

Навеждат се доводи, че районният съд правилно е приел, че става въпрос за сума, изключително свързана с договора за кредит и удържана именно във връзка с него. Сочи, че освен практическото удържане на още 2464,00 лв., със сключения договор за поръчителство не е постигнат друг ефект, който би могъл да мотивира ищеца да избере сключването на договор за гаранция. Счита, че от значение са обстоятелствата, свързани с конкретния договор, които сочат към сключването му в нарушение на чл.19, ал.5 ЗПК. Според въззиваемия безспорно е доказано, че е заплатил сумата от 2464,00 лв. без каквото и да е основание на „Фератум България“ ЕООД, като не са представени доказателства за наличие на годно основание за получаването ѝ. Сочи, че „Фератум България“ ЕООД се е разпоредило с тази сума неправомерно, въпреки задължението му по закон да я върне на лицето, от което я е получил.

В отговора се посочва, че наред със сумите за погасяване на кредита, въззиваемият е заплатил и сумата от 2464,00 лв. за банкова гаранция към дружество партньор, което се доказва от ССЧЕ и от платежните документи за извършени преводи, съгласно които всички преводи за извършвани по сметка на „Фератум България“ ЕООД. При тези съображения се прави извод, че сумата от 2464,00 лв. за банкова гаранция към дружество партньор е преведена по банкова сметка на „Фератум България“ ЕООД, което от своя страна покрива изцяло състава на чл.55, ал.1 ЗЗД.

Развиват се съображения, че получаването на нещо без основание е

фактическо, а не правно действие, поради което получаването на имуществената облага не означава непременно, че лицето, което я е получило, я е придобило или по някакъв начин е увеличило имуществото си, а е достатъчно да има неоснователно разместване на материални блага, за да се счете, че са налице фактите, визирани в хипотезите на чл.55 ЗЗД.

Според въззиваемия от една страна не се установяват с писмени платежни документи твърденията на ответника, че сумата не е била осчетоводена във „Фератум България“ ЕООД, и че е била преведена на „Фератум България“ ЕООД от „Фератум Банк“, а от друга страна това е без значение за приложението на чл.55, ал.1 от ЗЗД. В подкрепа на изложеното се извършва позоваване на практика на ОС- Враца, както и на други съдилища в страната.

Прави се искане да бъде потвърдено обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес, в рамките на срока по чл.259, ал.1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Производството пред Районен съд - Оряхово е образувано въз основа на искова молба, подадена от А. С. А., чрез пълномощника му адв.М. М., срещу „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, гр.София, за заплащане на сумата от 170 лв., представляваща недължимо платена сума по недействителен Договор №773559 за предоставяне на потребителски кредит от 01.07.2019г., включваща платена такса за предоставяне на гаранция (поръчителство), ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба - 29.09.2022г., до окончателното изплащане на сумата.

На осн.чл.214 от ГПК в с.з. проведено на 11.01.2023г. районния съд е допуснал намаляване на иска до размер на сумата от 50,51 лв., като в останалата му част до първоначално предявения размер от 170 лв.производството по делото е било прекратено.

Исковата претенция се основава на твърденията, че сумата е платена въз основа на нищожен договор на основание чл.22 ЗПК, тъй като същият не отговаря на изискванията на чл.11, т.9-т.11 ЗПК и чл.19, ал.4 ЗПК.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от "Фератум България" ЕООД, в който се оспорва основателността на предявения иск със съображения, че не са допуснати нарушения на посочените в исковата молба разпоредби на ЗПК.

В производството пред районния съд са събрани писмени доказателства и са назначени съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи.

С обжалваното първостепенният съд е приел доводите на ищеца за недействителност на договора на основание чл. 22 ЗПК вр. чл.11, ал.1, т.10 ЗПК.

При извършената служебна проверка на решението, съобразно правомощията по чл.269, изр. първо ГПК, въззивният съд намира същото за валидно и допустимо.

Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл.269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при извършена служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Настоящият съдебен състав намира, че по делото са събрани всички относими и необходими за изясняване на спора доказателства. Изложената и възприета от районния съд фактическа обстановка е правилно установена и изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Въззивната инстанция споделя изложените от районния съд мотиви, довели до извода за недействителност на договора за кредит на основание чл.22 ЗПК, във вр. чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК, и намира, че решението е постановено при правилно приложение на материалния закон и доказателствата по делото, при което на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

В отговор на наведените във въззивната жалба на ответното дружество оплаквания, съдът намира за необходимо да изложи допълнително следните фактически и правни съображения:

С оглед твърденията на ищеца в исковата молба и на ответното дружество в отговора, съдът намира, че по делото няма спор, че между страните е бил сключен Договор за предоставяне на потребителски кредит №773559 от 01.07.2019г., по силата на който "Фератум България" ЕООД, като кредитор, е предоставил на А. С. А., като кредитополучател, сумата 1 000 лв.,

която последния се задължава да върне на 12 месечни вноски, съгласно погасителен план, който е неразделна част от договора. Този факт е обявен от районния съд за безспорен с постановеното по реда на чл.140 ГПК Определение №1341/22.11.2022 г.

Договорът е сключен чрез средства за комуникация от разстояние, поради което същият представлява договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние по смисъла на чл.6 ЗПФУР.

Видно от представения по делото на хартиен носител Договор за кредит №773559 от 01.07.2019г., кредитът се олихвява с лихвен процент в размер на 23%, а дължимата от кредитополучателя възнаградителна лихва е в размер на 230 лв. Посочено е, че за целия период на кредита кредитополучателят следва да върне на кредитора общо 1230 лв., както и че общият разход по кредита е 230 лв. и включва посочената възнаградителна лихва, а годишният процент на разходите е 49,11%, изчислен по реда на чл.8.4 от ОУ и включва разходите, включени в общия разход по кредита, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В чл.5 от договора е предвидено, че кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от „Фератум Банк“ в полза на кредитора. Посочено е, че със сключването на договора кредитополучателят потвърждава, че при кандидатстването за кредит сам и недвусмислено е посочил избрания поръчител и е запознат с правото си да посочи както физическо лице, така и предложеното юридическо лице за поръчител, който да бъде одобрен от кредитора в процедурата по кандидатстване за кредит. Кредитополучателят декларира, че е запознат, че всеки одобрен от кредитора поръчител дава еднаква възможност на кредитополучателят да получи кредит при едни и същи търговски условия.

Въззивният съд намира, че сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК, в който законодателят предвижда строги изисквания за формата и съдържанието на този вид договори, уредени в глава трета на ЗПК. Според разпоредбата на чл.22 ЗПК когато не са спазени изискванията на посочените в нормата разпоредби, сред които са и тези на чл. 11, ал. 1, т.10 и т.11 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен. Въззивният съд споделя изводите на районния съд за нарушаването на изискването на чл.

11, ал. 1, т.10 ЗПК по съображения, че посоченият в договора ГПР от 49,11% не съответства на действителния такъв.

Съгласно императивната норма на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за потребителски кредит следва да съдържа ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение № 1 начин. Самият ГПР, както и общата сума, дължима от потребителя намират своята легална дефиниция в разпоредбите на чл. 19, ал. 1 ЗПК и § 1, т. 2 от ДР на ЗПК, според които "ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит", а общата сума, дължима от потребителя е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя. Общите разходи по кредита също са легално дефинирани посредством разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, според която това са "всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия".

Настоящият съдебен състав намира, че възнаграждението за гарант /поръчител/, което се дължи в случая, безспорно съставлява общ разход по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК, вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, тъй като е пряко свързано с договора за кредит, съставлява задължителна услуга и е предварително известно на кредитора, доколкото гарантът е предложен от него.

Изводът, че възнаграждението за гарант /поръчител/ е пряко свързано с договора за кредит и съставлява задължителна услуга, следва пряко както от разпоредбата на чл.5 от договора, така и от предоставената на потребителя

преддоговорната информация и по-конкретно от част 2, т.8, където изрично е посочено, че за този вид кредит се изисква предоставяне на обезпечение чрез договор за поръчителство/гаранция, подписан от кредитополучателя. В този смисъл и сключването на договора за гаранция се явява задължително условие за сключване на договора за кредит, след като е сключен от ищеца с посочено от ответника лице и при условия, които ищецът не може да предоговори и измени. Възможността да се откаже от т.нар. "услуга", при невъзможността да посочи личен гарант, би имала за последица анулиране на заявката за кредит, а следователно и невъзможност да бъде сключен договора за кредит. Именно затова сключването на договор за гаранция (поръчителство) е пряко свързан с договора за кредит и съставлява задължителен елемент в процедурата по сключването на договора за кредит.

На следващо място, от приложения СЕФ - част 3, т.4.3 е видно, че е посочен размер на разход от 930 лв. при сключване на договор за гаранция с гарант, предложен от кредитора. Разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК не изключва възможността някои от общите разходи по кредита да произтичат от друг договор, стига те да са пряко свързани с договора за кредит. Пряката свързаност в случая е очевидна и не се нуждае от специално обосноваване, доколкото единствената цел на гаранцията /поръчителството/ е да бъде отпуснат кредита, поради което и дължимата за нея такса съставлява общ разход по кредита, който по силата на чл. 19, ал. 1 ЗПК подлежи на задължително включване в ГПР. Обстоятелството, че кредитополучателят не е посочил поръчител-физическо лице, а се е съгласил на поръчителство от предложението от кредитора гарант, не освобождава кредитора да отрази таксата за гаранта в ГПР по договора за кредит, още повече, че по смисъла на закона ГПР не е бланкетен, а е индивидуален за всеки договор и изчисляването му се извършва в зависимост от конкретните условия и обстоятелства, при които договора за кредит се сключва. Наведеното обстоятелство, че ищецът е избрал поръчителя с и е без значение в случая. След като ищецът е избрал възмездното поръчителство от „Фератум Банк“, то ответникът е следвало да включи възнаграждението за това поръчителство в ГПР, което обаче не е било сторено.

Следователно, при сключването на договора за кредит жалбоподателят-ответник не само е знаел за договореното възнаграждение за поръчителство и неговият размер, но и представянето на договора за

поръчителство е съставлявало фактическо и юридическо условие кредитът да бъде одобрен.

При тези съображения, настоящият съдебен състав намира, че възнаграждението за поръчител, което се дължи в случая, съставлява общ разход по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК, вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗПК и като такъв е следвало да бъде включен в размера на ГПР.

От преддоговорната информация и от самия договор за потребителски кредит е видно, че в отразения в договора ГПР от 49,11% е включена като разход единствено договорената възнаградителна лихва, но не и заплатената сума за поръчителство. Като не е включил размера на таксата за поръчителство в ГПР, кредиторът е заобиколил императивната разпоредба на чл.19, ал.4 ЗПК, според която ГПР не може да бъде по-висок от 5 пъти размера на законната лихва по просрочени задължения.

С оглед изложеното въззивният съдебен състав намира, че при сключването на процесния договор за потребителски кредит не са били спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради което на основание чл. 22 ЗПК договорът се явява изцяло недействителен и в този случай намира приложение разпоредбата на чл. 23 ЗПК, съгласно която потребителят дължи само чистата стойност по кредита.

От заключението на изслушаната в първоинстанционното производство ССЕ се потвърждава, че ответното дружество е предоставило на ищеца кредит в размер на 1000 лв. Ищецът е погасил предсрочно задължението по заема на 15.07.2019г., като е заплатил сумата от общо 1072,50 лв., с която сума е погасил 1000 лв. - главница, 16,69 лв. - договорна лихва, 50,51 лв. такса за поръчителство и 5 лв. такса предсрочно погасяване. Тези суми са платени на ответното дружество, като липсват доказателства някоя от тях да е наредена към друго лице и по- конкретно сумата от 50,51 лв. , представляваща такса за поръчителство, да е платена от ищеца на друго лице. От заключението на ССЧЕ се установява още, че сумата от 50,51 лв. не е осчетоводявана при „Фератум България“ЕООД, тъй като в деня на постъпването на съответната вноска от ищеца, съответната част от нея, предназначена за гаранцията, е била прехвърляна по сметката на гаранта „Фератум Банк“.

С оглед изложеното, настоящият състав споделя извода на районния съд, че сумата от 50,51 лв. , представляваща такса за банкова гаранция към

фирма партньор, подлежи на връщане като преведена при начална липса на основание предвид недействителността на договора за потребителски кредит.

В хипотезата на чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД ищецът следва да докаже плащането на съответната парична сума. Когато ищецът е установил плащането, ответникът следва да установи наличието на правно основание за получаване на сумата, т.е. че съществува правно призната причина за разместването на благата, тъй като именно наличието на това основание му дава възможност да задържи полученото и предявения срещу него иск да бъде отхвърлен. Ако получилият облагата не докаже по несъмнен начин, че има определено основание да я задържи, то той дължи нейното връщане. Както бе посочено, в случая е доказано плащането на тази сума от ищеца на ответника. Последният обаче не доказва наличието на основание за получаване на сумата, установяването на който факт, съгласно чл.154 ГПК, е в негова тежест, което изрично му е указано с определението на районния съд по чл.140 ГПК. С оглед установената по-горе в мотивите пряка свързаност на възнаграждението за гарант/поръчител с договора за кредит и обусловеност на одобряването на кредита от представянето на договора за поръчителство, то предвид недействителността на договора за кредит, договорът за гаранция (поръчителство) се явява лишен от основание с оглед обезпечителния му характер на задълженията на длъжника по договора за кредит. Следователно плащането на възнаграждението по гаранцията подлежи на връщане от ответника, защото за него е липсвало основание да го получи, а обстоятелството дали е превел тази сума на третото лице - гаранта, е без правно значение, тъй като касае вътрешните му отношения с това трето лице. Още повече че предоставената с договора за гаранция услуга не е в полза на ищеца, а единствено на ответника. Доколкото сумата от 50,51 лв. е постъпила в патримониума на кредитора "Фератум България" ЕООД като плащане по нищожния договор за кредит, то именно той дължи връщането ѝ като недължимо получена на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД.

По изложените съображения, въззивния съд намира, че предявеният иск е доказан и следва да се уважи изцяло. Посочената сума се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното погасяване на вземането. Като е осъдил ответното дружество да заплати на ищеца тази сума, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, право на разноси за настоящата съдебна инстанция има въззиваемия - ищец. Същият не е направил разноси, но на пълномощника му адв.М. М. се дължи адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в хипотезата на чл.38, ал.2 ЗАдв., в размер на 480 лв.с ДДС, изчислено съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и представените доказателства за регистрацията на адв.М. по ЗДДС.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №34 от 17.02.2023 г. на Районен съд-Козлодуй, постановено по гр.дело №1292/2022.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. "Фератум България" ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр.София, жк "Младост-3", бул."Александър Малинов" № 51, вх.А, ет.9, офис № 20, ДА ЗАПЛАТИ на адв. М. В. М., със служебен адрес гр. Пловдив бул. "Пещерско шосе" № 81, ет.3, ап.Б, сумата 480 лева, представляваща адвокатско възнаграждение с вкл.ДДС за осъщественото безплатно процесуално представителство пред въззивната инстанция на въззиваемия А. С. А..

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____